

De boekjes van A. HANS worden in alle scholen aanbevolen, omdat zij boeiend en nuttig zijn en aan de kinderen van eigen land en volk vertellen. Dat veel nummers reeds drie- en viermaal herdrukt werden bewijst hoe A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK overal gevraagd wordt. De meeste verschenen boekjes zijn nog verkrijgbaar. Ziehier eenige van de laatste titels:

381. Het Indianenmeisje. — 382. Het Spookschip. — 383. De Heka van Baudeloo. — 384. De Gevangene op het eiland. — 385. Een avontuur aan de grens. — 386. Hoe Pol renner werd. — 387. De Booze Heer. — 388. De Vuurtoren van het eiland Rona. — 389. Een jongen in den Boerenkrijg. — 390. De Page van Graaf Egmont. — 392. Een Harde Les. — 393. De vlucht van de kermis. — 394. Een Vlaamsche cow-boy. — 395. Het Bloemenmeisje. — 396. De Slaven van Oostende. — 397. Een Smokkelaar van de Leie. — 398. Een Redder in den nood. — 399. Het Gemeinzinnig Huis. — 400. Uit Droevige dagen. — 401. Het spook op de voorbaan. — 402. Avonturen met een Hoed. — 403. Een Woelig Leven. — 404. De Geheimzinnige Kruisvaarder. — 405. De avonturen van een Hovenier. — 406. Een bange Vlucht. — 407. De nieuwe Kasteelheer. — 408. De jonge Landlooper. — 409. De Twee Kameraden. — 410. De Spion. — 411. De dochter van den Visscher. — 412. De dochter van den Bezembinder. — 413. Een Hulchelaar. — 414. De Erkentelijke Indianenhoofdman. — 415. Onvergetelijke Avonturen. — 416. Een vreemde Nacht. — 417. De Hoeve bij de Duinen. — 418. Leo op de kostschool. — 419. De moedige Padvinder. — 420. De Dragonder van het Ullenhof. — 421. De strijd tegen de slavernij. — 422. De jonge Alpengids. — 423. Het onverwachte Erfdeel. — 424. De verijdelde Diefstal. — 425. Op het eenzaame Eiland. — 426. In den Sneeuwstorm. — 427. Sinterklaas in den Woonwagen. — 428. Het vuur in den nacht. Een moedige Knaap. — 429. Het Kerstfeest der Schipbreukelingen. — 430. Voor het Recht. — 431. Het spook van Sylt. — 432. De dappere Kasteelknaap. — 433. In Duizend Vreezen. — 434. De Poovenares van Diksmuide. — 435. Acht maanden op een onbewoond eiland. — 436. Ontmasker. — 437. Een gestoorde Nacht. — 438. De Stem aan de deur. — 439. Het Gemeinzinnig bedrijf. — 440. De Smokkelaars van Blankenberghe. — 441. Een dorp aan de grens. — 442. Een Godsoordeel. — 443. De verrader. — 444. Zigeners op 't dorp. — 445. Een Rakker. — 446. De dochter van den Indianenhoofdman. — 447. De Smokkelbende. — 448. Het verlaten Schip. — 449. De Werklooze. — 450. De Avonturen in de Hooglanden. — 451. De Gestoorde Zesdagenkoers. — 452. Uit een gezin. — 453. Een Smokkelavontuur. — 455. De Weezen van de Beukenharst. — 456. Kars, de Herdershond. — 457. Een angstige Tocht. — 458. De verkleede Krijgsman. — 459. De Heldin van Maestricht.

Elke week verschijnt een nieuw boekje.

Vraag ze in de boekwinkels en bij dagbladverkoopers.

PRIJS: 60 CENTIEMEN

UITGAVE A. HANS-VAN DER MEULEN, CONTICH.

Drukkerij R. Bracke-Van Geert, Wetteren.

Nr. 469

A. HANS

Lina, de Smokkelaarster

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

LINA DE SMOKKELAARSTER

I.

Het was een warme dag in Augustus, en de zee lag als zilver te glinsteren rond een eilandje bij de Schotsche kust. Al vroeg zag men badgasten, die hier voor korteren of langeren tijd verbleven, naar het strand trekken. Het was voor hen de heerlijke vacantielijd.

Tot die bezoekers behoorde ook Jim Maclan, een jongen van veertien jaar. Hij was de zoon van een koopman uit Glasgow en moest van den dokter eenige maanden aan zee doorbrengen. Hij had een zwak gestel en de ziltige lucht kon hem sterker maken. Hij zou hier langer blijven dan de vacantie duurde.

Eigenlijk zag Jim er niet ziekelijk uit, maar in de stad leed hij toch veel aan hoofdpijn en was hij gauw vermoeid. Dan werd hij bleek. Hier op het eiland speelde en ravotte hij echter den gan-

schen dag. En hij kon er veel beter eten dan te Glasgow.

Op dezen morgen vond hij op een punt van het strand eenige kamaraden. Onder geleide van mijnheer Hill, den vader van een der jongens, zwommen de knapen; dan deden ze allerlei spelletjes. Dit gaf gezonde lichaams oefening. Het was er een plezierig leven, elken dag weer.

Jim Maclan logeerde hier nu, met zijn ouders en zijn zuster Anna, in een hotel. Vader en moeder bleven echter maar in de maand Augustus. Jim moest zeker al tot eind October aan zee vertoeven. Anna, die twintig jaar was, zou hem gezelschap houden. Na Augustus was het zoo plezierig niet meer op het eiland. De meeste badgasten vertrokken op het eind der maand of begin September.

— Laat Jim veel wandelen! had de dokter gezegd.

Het was voor den jongen niet prettig, toen zijn ouders en zijn vriendjes met de boot naar den vasten wal voeren. Maar Jim wilde natuurlijk toch gaarne gezond en sterk worden, en hij zou zich nu zoo goed mogelijk schikken in zijn eenzaam leven.

Anna huurde een kleine woning. Ze wilde nu haar eigen huishouden doen. Ze vond dat gezellig. Ze nam een vrouw in dienst, Maud, tot hulp en tot gezelschap.

Het huisje stond een eindje buiten het dorp, dicht bij de zee.

Anna Maclan begreep goed haar plicht. Elken dag ging ze met haar broer wandelen; ook gaf ze hem een paar uur les. Het werd vroeg donker, maar 's avonds zaten Anna en Jim met de dienstbode in de woonkamer bij de heldere lamp, en, toen het kouder werd, bij het vuurtje in den haard. Kachels ziet men in Schotland niet veel.

Maud vertelde dikwijls. Ze kende allerlei geschiedenissen van het eiland, en Jim en Anna luisterden gaarne naar haar... Ze sprak over stormen en reddingen van schipbreukelingen, over visschers en andere zeelieden, maar ook over smokkelaars, die in den nacht verboden waren van geheimzinnige schepen haalden. In spelonken der rotsen verborgen ze dien buit. Nadien brachten ze alles listig naar den vasten wal.

Zulke goederen werden dan in de steden verkocht. De sluwe kerels verschalkten de tolbeambten.

Zoo werd het October. Nu huilde de wind dikwijls om het huisje, en sloegen de golven woest op de kust. 's Avonds zag men veel vuurtorens in het ronde, want er lagen daar veel eilanden.

Jim en Anna hielden toch dapper het wandelen vol, al moesten ze soms tegen den storm worstelen.

— Maar, jufvrouw, uw broer zal in dat guur

weer ziek worden in plaats van gezond, zei Maud dan wel eens.

— Neen, neen, dat kampen met den wind doet hem juist goed, beweerde Anna. Zoo wordt hij kloek.

En dat was waar. Jim voelde zich reeds veel sterker.

Soms ging de knaap er ook wel alleen op uit. Hij wilde allerlei punten bezoeken, waarvan de dienstbode verteld had. En eigenlijk hoopte hij toch wel eens smokkelaars te zien, of hun schuilplaatsen te ontdekken. Maar de kust leek altijd even verlaten.

Op zekeren dag dwaalde Jim weer langs de rotsen. Hij zag iemand naderen over het pad langs de kust.

— Wel het is Anna, zei hij. Ze komt me zeker roepen. Zou het al tijd zijn voor het middageten?

Jim ging haar tegemoet.

— Ja, het is Anna, hernam hij. Maar welk een donkeren mantel heeft ze nu aan? En ze draagt een doek over haar hoofd in plaats van haar vilten hoedje.

— Anna, riep hij, wacht ik kom naar beneden!

Hij daalde de rots af, maar tot zijn groote verwondering liep zijn zuster hard weg.

— Anna, ik ben hier! Wacht dan toch even! schreeuwde Jim zoo luid hij kon.

Het meisje bleef echter niet staan.

— Wat doet Anna gek! bromde Jim. Ze moet me toch gezien hebben... ik dacht, dat ze naar me toe kwam, en nu lijkt het wel, of ze vlucht. Is dat voor de grap?

Nog steeds verbaasd over de zonderlinge handelwijze van zijn zuster, ging Jim naar huis. Anna was bezig de tafel te dekken.

— Ge hebt zeker eens willen toonen, dat ge harder kunt loopen dan ik? vroeg Jim.

— Ik harder loopen dan gij?

— Doe nu niet zoo onnoozel! Ik heb u wel aan de Belrotsen gezien.

— Wanneer?

— Een kwartier geleden...

— Ge droomt, jongen, zei Anna.

— Neen, ik droom niet. Maar hoe komt ge aan dien donkeren mantel?

— Nu begrijp ik er niets meer van! Een donkere mantel?

— Ja... ja... dien hadt ge aan en een doek over uw hoofd.

— Och, Jim, klets niet... ge hebt een ander voor mij aangezien. Ik ben den heelen voormiddag niet uit huis geweest, beweerde Anna.

Jim wist wel, dat zijn zuster niet zou liegen. Ja, hij moest zich dan toch vergist hebben!

— Ik zal een bril voor u koopen! schertste Anna. Een meisje van het eiland voor uw zuster houden, er was zeker zand in uw oogen gewaaid!

Anna lachte om het geval, vooral toen haar broer nog vertelde, dat hij dat meisje aangeropen had.

Eenige dagen later wandelde Jim weer alleen over het strand. Hij zag, dat er uit zee een bootje naderde. Zijn hart begon te bonsen. Zouden het eindelijk eens smokkelaars zijn, die naar een spelonk voeren? Het was ginder verder nevelig op het water en misschien lag daar wel een schip met verboden waren.

— Ik ga toch eens loeren, dacht Jim. Maar de kerels mogen mij niet zien.

Hij kreeg zin in een avontuur. Wie weet, wat hij hier beleefde! Hij zou dan veel kunnen vertellen aan zijn vrienden. Het eiland leek nu heel anders dan in Augustus.

Jim sloop achter de rotsen weg. Hij had het gevoel, alsof hij tot de politie behoorde, en een goede vangst ging doen...

— Voorzichtig zijn, sprak hij tot zich zelf. Als ze me in de gaten krijgen, houden ze me misschien gevangen, opdat ik ze niet zou kunnen verklappen.

Hij had wel eens zoo iets gelezen. De rotsen

verborgen hem goed, en ongemerkt kwam hij aan de plaats, waar de boot aanlegde.

Jim loerde van achter een klip. En eensklaps schrok hij, want nu kon hij zijn oogen haast niet gelooven. Dat meisje daar in haar donkeren mantel en met een doek over haar hoofd... maar het was zijn zuster. En Anna droeg werkelijk een pak uit de boot.

Jim zat een tijdje stil van schrik. Anna deed mee met de smokkelaars, en daarom liet ze hem nu en dan alleen gaan wandelen. Wat haalde ze toch in haar hoofd? O, als vader en moeder dat wisten! Wilde Anna geld verdienen? Maar het was oneerlijk geld.

Jim kon de bemanning van de boot nu niet meer zien. Men was zeker in een spelonk. De knaap had thans geen zin meer zijn onderzoek voort te zetten. Hij was plots zeer verdrietig geworden.

Hij daalde aan de landzijde van de rotsen, en ging bedrukt naar huis.

Zijn zuster was er nog niet.

— Waar is Anna? vroeg Jim aan Maud.

— Om boodschappen naar het dorp. Ze zal gauw terug zijn, antwoordde de dienstbode.

— Ik weet wel beter, dacht de knaap, maar hij durfde niets over zijn ontdekking te zeggen.

Hij zette zich stil in een hoekje. O, wat viel

Anna hem nu tegen! Toen hij de eerste maal gemeend had, ze in haar donkeren mantel te zien, en Anna beweerde, dat ze thuis was gebleven, geloofde hij aan een vergissing. De gedachte, dat Anna zou liegen, kwam toen zelfs niet bij hem op.

Maar nu was Jim erg ontgoocheld. Anna bedroog hem. En nog kon hij niet begrijpen, hoe ze aan zulk een oneerlijk bedrijf mee wilde doen.

— Voelt ge u niet wel? vroeg Maud, die de bedruktheid van den knaap bemerkte.

— O, er scheelt me niets, beweerde Jim.

— Ge hebt u zeker te veel vermoeid?

— Wel neen!

Een kwartier later kwam Anna terug. Ze droeg haar gewonen grijzen mantel.

— Wel, Jim, prettig gewandeld? vroeg ze.

— Ik heb smokkelaars gezien!

— Smokkelaars...

— Ja, en ze kwamen in een bootje uit zee. Er zal wel een schip in den nevel gelegen hebben.

— Och, jongen, ge fantaseert weer! zei Anna lachend. Wie zou er nu op klaarlichten dag smokkelen?

— Ik heb toch oogen in mijn hoofd.

— Ja, maar ik heb al gezegd, dat ik een bril voor u zou koopen.

— Ik heb geen bril noodig! riep Jim heftig uit. Ik zie duidelijk genoeg.

— Kom, kom, maak u niet boos! Het is maar een grapje. Maar ik kan niet gelooven, dat zoo, in den morgen, smokkelaars van een schip naar de kust zullen varen. Er zijn toch kommiezen op het eiland.

— O, ze huichelt, dacht Jim, en dat deed hem verdriet.

Maar hij durfde toch niet te zeggen, dat hij Anna in het bootje en met een pak had gezien.

Den ganschen dag was Jim onder den indruk van zijn ontdekking. Anna merkte, dat hij zoo weinig sprak. Ze wilde weten, wat hem scheelde, en ze vreesde, dat hij onwel was. Maar haar broer beweerde, dat hij geen hoofdpijn had. Soms voelde hij lust, haar te smeeken niet meer te smokkelen, doch hij durfde er toch niet over te praten.

Jim lag 's avonds lang wakker; hij wilde niet inslapen, maar luisteren, of Anna straks het huis zou verlaten. Hij hoorde ze naar bed gaan op de naburige kamer. Maar dat kon een list zijn, om Maud te misleiden. Of ze moest pas later in den nacht naar de kust! En wie weet, deed Maud ook niet mee! De vrouw kon Anna wel tot smokkelarij verleid hebben. Ze had een broer, die visscher was. En het waren meest visschers, welke smokkelden.

Jim was overtuigd, dat hij zich dien morgen niet vergist had. Hij herkende vast en zeker Anna's gelaat. In huis kon hij geen donkeren mantel bespeuren, maar Anna zou dezen van de smokkelaars leenen. Het was misschien wel een oliejas, ondoordringbaar voor water...

Jim sluimerde eindelijk toch in... Plots werd hij wakker. Dadelijk dacht hij aan Anna. Wat hoorde hij? Het scheen of er onder zijn raam menschen spraken.

Jim stapte uit bed. Hij schoof het gordijn weg en keek naar buiten. De maan was wel gedeeltelijk door wolken bedekt, en toch zag de knaap, dat er twee gedaanten weg slopen... Een droeg een mantel, en had een doek over het hoofd.

— Anna, zei Jim ontsteld. O, ze gaat nu met een smokkelaar mee... Deze is haar komen halen. Hoe wil ze dat!

Even bleef hij daar nog staan. Dan kroop hij huiverend terug in bed.

— Maar morgen zwijg ik niet meer. Ha, ik zeg het Anna, hoe gemeen en slecht ze handelt, en, als ze het niet laten wil, schrijf ik alles aan vader, besloot Jim.

Hij sliep weer in. Het was ochtend, toen hij ontwaakte. Dadelijk dacht hij aan de stoornis van den nacht. Zou Anna al terug zijn?

Jim stond op, wiesch en kledde zich. Toen

hij beneden kwam, was Maud bezig met het ontbijt klaar te maken.

— Waar is Anna? vroeg Jim.

— Nog boven... Ge zijt vroeg op... Ge moet wat langer slapen, als ge sterk wilt worden. Rust herstelt de krachten, beweerde de dienstbode.

Even later verscheen Anna. Jim durfde niets te zeggen... Hij vond het vreeselijk, om over zijn geheim te praten.

— 't Is 's morgens al koud, zei Anna, terwijl ze zich even bij het vuur warmde.

— O, ja, als ge 's nachts naar de kust gaat, zult ge nu wel huiverig zijn, dacht Jim. Dat is altijd zoo wanneer men niet geslapen heeft.

— Er zijn vannacht nog laat menschen voorbij gekomen, beweerde Maud. Het leek wel of ze hier voor het huis stonden te praten.

— Ik heb niets gehoord, maar geslapen als een os, zei Anna.

— Hoe huichelt ze! dacht Jim.

En zijn zuster viel hem al meer en meer tegen.

— Wel, ik werd er even wakker van, hernam Maud. Ik kan toch moeilijk denken, dat het smokkelaars geweest zijn, want er is nu maan en dat is gevaarlijk voor zulk volkje. Mogelijk waren het visschers, die van de vangst terugkeerden.

— Dat zal wel... Ik voor mij geloof, dat er fel overdreven wordt, als men over die smokkelaars praat, meende Anna.

— Hoe valsch! zei Jim bij zich zelf.

— Nu de nachten langer worden, begint dat spel weer, verzekerde Maud. 't Is dwaas en oneerlijk. En het loopt toch eens mis. Maar zit aan tafel... het ontbijt is klaar...

— Maud doet dan toch niet met Anna mee, dacht Jim.

Hij kon niet begrijpen, hoe zijn zuster zoo laag gezonken was, om 's nachts met die blauwers langs de kust en op zee te zwerven.

En wat wilde ze met het aldus oneerlijk verdiende geld doen? Vader en moeder waren rijk en Anna kreeg alles, wat ze noodig had. Ze mocht te Glasgow haar vriendinnen ontvangen en zelf uitgaan, tennis spelen, schoone kleren koopen, feesten bijwonen...

En nu op deze geniepige wijze geld willen verdienen, daarvoor oneerlijk handelen en zich bloot stellen aan het gevaar gevangen genomen te worden door de kommiezen.

Hoe meer Jim er over dacht, hoe minder hij er van begreep! En hij miste den moed er met Anna zelve over te spreken.

Hij was weer stil dien dag. Maud en Anna merkten het op. Jim zei, dat er hem niets scheelde.

— Ik denk, dat hij zich op ons eiland begint te vervelen, sprak de dienstbode. Na den Zomer is het hier niet plezierig. Veel wind en storm... En erg eenzaam! De stad zal prettiger zijn. Wij, ja, zijn die verlatenheid gewoon!

— Maar Jim weet, dat hij voor zijn gezondheid moet blijven en hij is anders zulk een verstandige jongen, zei Anna.

— Hij kan heimwee hebben naar huis, en daartegen helpt verstand niet.

— Och, het zal wel overgaan...

Eenige dagen verliepen. Anna wandelde met Jim, en deze merkte niets verdachts. Hij hoopte, dat zijn zuster haar kwaad bedrijf liet varen. Misschien had ze eens een paar tochten meege maakt uit zucht naar avontuur. Maar hoe kende ze dan die smokkelaars? Deze zouden een vreemd meisje niet in hun geheimen inwijden, alleen om aan haar nieuwsgierigheid te voldoen.

II

Het was weer avond. Jim lag te bed... Hij kon niet goed slapen. Hij had te gespannen gelezen en zijn hoofd was dof. Hij wilde zich eens flink wasschen. Toen hij dit gedaan had, hief hij het gordijn op en keek naar buiten. Plots schrok hij. Hij bemerkte een licht en dan zag

hij twee mannen, die naar het huis kwamen. Moesten ze weer Anna afhalen?

— Als ik ze hoor van de kamer gaan, doe ik ook mijn deur open en vraag ik ze, wat ze buiten moet doen! besloot hij.

Hij loerde nog eens door het venster. Weer maakte een der mannen licht, en nu kon Jim den anderen duidelijker onderscheiden. Hij zag een uniform.

— O, het zijn geen smokkelaars maar kommiezen, zei hij, nog meer ontsteld.

Die tolbeambten moesten het dus al weten, dat Anna smokkelde en ze kwamen haar zeker gevangen nemen. Jim voelde zijn hart bonzen.

Moest hij zijn zuster waarschuwen? Maar ze kon nu toch niet vluchten. Het huis werd waarschijnlijk omsingeld. Jim beefde van angst.

Nog eens gluurde hij naar buiten. Hij bemerkte de mannen niet meer. Ze zouden zich verborgen hebben. Ze klopten dus niet aan. Ze wilden blijkbaar Anna verrassen als deze het huis verliet, zooals in dien anderen nacht.

Moest zijn zuster uit? Hadden de kommiezen misschien lucht gekregen van een nieuw smokkelzaakje?

Jim dacht na. Wat moest hij nu doen? Hij wist geen raad.

Hij legde zich te bed, maar hij kreeg het er

erg benauwd. Even later stond hij al weer bij het raam.

Nu hoorde hij, dat er naast zijn kamer een deur geopend werd.

— O, Anna gaat heen... Ze loopt recht in de val, dacht de knaap.

Nu moest hij haar verwittigen. Maar Anna kwam bij hem.

— Jim, ik hoorde uw bed zoo kraken... Waarom slaapt ge niet, en staat ge op? vroeg ze.

— O, ga niet naar buiten! smeekte de broer.

— Ik naar buiten! Maar wat zou ik daar gaan doen?

— Er zijn kommiezen, die u gevangen willen nemen! Ik heb ze gezien, en ze houden zich nu zeker verborgen.

— Jongen, ge hebt benauwd gedroomd... Ge zit altijd met smokkelaars in uw hoofd. Toe, wasch u eens flink en kruip dan vlug onder de dekens.

— Maar ik heb niet gedroomd. Ik zeg u, dat er kommiezen op u loeren... Ze staken een licht aan en zoo zag ik ze. Ze zijn hier voor u.

— Voor mij? Wat zouden die brave menschen dan wel van mij moeten hebben? Ge zijt nog niet goed wakker. Wacht, ik zal u eens een natten doek om het hoofd leggen. Dat verfrischt...

— Neen, neen, het is niet noodig...

— Als de jongen maar geen koorts heeft, dacht Anna.

Ze ging naar de waschtafel, en doopte een handdoek in het water. Maar Jim weerde haar af.

— Ge moet u nu niet zoo onnoozel aanstellen! snauwde hij. Ge begrijpt me heel goed... Ik weet immers wel, dat ge smokkelt.

Anna begon te lachen.

— Nog al schooner! hernam ze. Ik zou een smokkelaarster zijn. Jim, Jim toch... Wat hebt ge al gedroomd? Toe, laat ik uw voorhoofd eens wasschen...

— Dat is niet noodig! herhaalde hij nijdig. Ik ben klaar wakker.

Hij begon te weenen. En Anna kreeg medelijden met hem. Haar broer moest wel erg ongesteld zijn. Ze riep Maud. De dienstbode kwam haastig naar boven.

— Jim is niet wel, zei Anna. Hij moet benauwd gedroomd hebben.

— Dat is niet waar! riep de knaap uit. Toe, ik zal wel naar bed gaan. Laat me maar alleen! Ik ben geen klein kind meer...

Jim wilde zijn beschuldiging tegen Anna niet herhalen in bijzijn van de dienstbode.

Hij kroop onder de dekens.

— Mag ik nu een natten doek op uw voorhoofd leggen? vroeg Anna vriendelijk.

— Zwijg toch over uw natten doek. Ik heb dien niet noodig!

Maud en Anna gingen heen. Jim hoorde, dat zij nog eenigen tijd op de gang stonden te fluisteren. Dan keerde zijn zuster toch in haar kamer terug. De jongen lag een heelen tijd te luisteren. De tolbeambten klopten niet aan. En Anna bleef thuis.

Eindelijk sliep Jim in. Toen hij wakker werd, zat Anna bij zijn bed.

— Nu hebt ge toch lekker geslapen, zei ze. Het is al tien uur...

Dadelijk herinnerde Jim zich alles. Wat zou Anna zeggen over het smokkelen? Jim wachtte in spanning. Maar zijn zuster sprak niet over den nacht. Ze deed net, of er niets gebeurd was.

— Blijf wat liggen, ried ze hem aan.

En Jim voelde zich nog loom en moe.

— Het regent, dat het giet, vertelde Anna. We kunnen vanmorgen niet naar buiten.

— Ik wil nog een beetje slapen.

Jim draaide zich om...

Pas tegen den middag stond hij op. Maud en Anna zwegen over den nacht. En de knaap durfde er nu niet over te beginnen. In den na-

middag was het droog. Jim en Anna deden een wandeling.

— Nu moeten we toch eens over dat smokkel-spreken, dacht de jongen.

Hij hoopte, dat Anna er over zou beginnen. Hij had vannacht immers tot haar gezegd, dat ze smokkelde. Thuis kon ze er moeilijk van spreken. Maud mocht zoo iets niet hooren. Nu waren ze echter alleen langs de kust.

Maar Anna vertelde vroolijk van een plezierig boek, dat ze las. En toen durfde Jim het gevreesde onderwerp niet aan te raken. Broer en zuster deden net, of de nacht heel gewoon was geweest.

Anna sprak er niet over. Ze meende immers nog altijd, dat Jim benauwd gedroomd had. Het scheen haar toe, dat hij dit niet meer wist en zij zou er hem niet aan herinneren.

— Anders, zoo redeneerde ze bij zich zelf, zou hij zich misschien al weer bang maken tegen den volgenden nacht.

Langs een omweg kwamen de wandelaars op het dorp. Het viel Jim op, dat sommige menschen vreemd naar hen keken.

Anna bemerkte dit ook.

— Ze praten een beetje over ons, zei ze. De eilanders vinden het zonderling, dat wij nog zoo lang na den vacantielijd blijven... Ze hebben niet veel noodig om eens lustig te babbelen...

Er is weinig nieuws, op zulk een eilandje...

— Neen, dacht Jim, het is dat niet. Ze zullen het al weten, dat mijn zuster smokkelt, en ze spreken er over. O, hoe moet het eindigen?

Maar weer zweeg hij over de kwestie. Dat was dwaas van hem.

's Avonds ging Jim niet rustig te bed. Zouden de kommiezen terug keeren? En moest Anna uit? Hij lag scherp te luisteren... De angst hield den slaap uit zijn oogen.

Anna had zich even na hem ter ruste gelegd.

Jim lag ongeveer een uur wakker, toen hij meende buiten iets te hooren. Zacht stond hij op, en voorzichtig schoof hij het gordijn wat open. En nogmaals zag hij een lichtje, dat als rond de woning zweefde. Hij keek scherper. Ja, waarlijk, hij bemerkte opnieuw twee mannen. Ze stonden een tijd stil en dan verdwenen ze om den hoek.

— Ze liggen weer op wacht, zei Jim bij zich zelf. Het zijn natuurlijk kommiezen. Ze willen Anna betrappen... O, als ze het huis verlaat, wordt ze gevangen genomen!

Maar daarnaast roerde er niets. De knaap bleef lang waken. Eindelijk viel hij in slaap.

Hij werd pas wakker tegen negen uur. Maud zat in de keuken aardappelen te schillen.

Toen ze Jim zag, zei ze:

— Men heeft uw zuster al om zes uur komen roepen.

De jongen schrok.

— Wie? vroeg hij haastig.

— Een visschersmeisje... Haar moeder was vannacht erg ziek geworden en haar vader is op zee. Jufvrouw Anna heeft daar wel eens een bezoek gebracht en in haar nood kwam het kind nu om haar.

— Ik weet wel beter, dacht Jim. Een list... Anna moest helpen smokkelen. Bah, zoo huicellen...

Hij kon het van zijn zuster toch niet begrijpen. Hoe was ze zoo veranderd?

— Ja, ja, zei hij bij zich zelf, dat meisje is haar te zes uur komen halen, toen de kommiezen weg waren. De smokkelaars hebben natuurlijk hun spionnen. O, hoe is het mogelijk, dat Anna zoo valsch kan doen!

Zijn zuster kwam tegen elf uur thuis.

— Wat zal ze nu vertellen? vroeg Jim zich af.

Anna wenschte haar broer goeden morgen.

— Ik ben naar vrouw Leod geweest, zei ze dan. Ze is opeens erg ziek geworden. Ik heb den dokter gehaald. Hij vond haar toestand gelukkig toch niet gevaarlijk. Ik ben bij haar gebleven. tot

haar man uit zee terug keerde. Hij heeft van-
nacht gevischt.

— En wat scheelt er haar eigenlijk? vroeg
Maud.

— Een zware verkoudheid. Ze had het van-
nacht zeer benauwd, maar nu is dat toch wat
over.

— Ik geloof niets van heel dit verhaal, brom-
de Jim bij zich zelf. O, hoe kan Anna toch zoo
liegen!

Het gedrag van zijn zuster was een raadsel
voor hem. Maar Anna vond, dat haar broer
vreemd deed, en ze vreesde, dat hij toch onwel
was.

III

Den volgenden dag kwam er een brief van
huis. Vader schreef, dat de dokter aanried Jim
nog tot eind November op het eiland te laten.
Anna moest maar eens over komen om nieuwe
onderrichtingen te hooren en wintergoed te ha-
len.

Jim zou liever naar Glasgow terug gekeerd
zijn; hij begreep echter, dat hij moest ge hoor-
zamen.

Anna wilde dien middag nog vertrekken.

— Dan ben ik hier morgenvond terug,
zei ze.

Ze durfde Jim gerust aan de zorgen van de
brave dienstbode over te laten.

Er was kort na den noen een boot voor den
vasten wal.

Anna maakte haar valies klaar; men at wat
vroeger, en op tijd was het meisje aan de ha-
ven.

De boot lag gereed. Er waren vrij veel passa-
giers, heeren en dames, die voor zaken naar het
eiland kwamen, visschers en zoo meer.

Toen Anna aan boord stapte, scheen de kapi-
tein, die op het dek de reizigers ontving, erg te
schrikken. Hij sloeg de armen open en keek Anna
zoo vreemd aan, als zag hij een spook.

— Jufvrouw, waar wilt gij heen? vroeg hij
dan.

— Op en neer naar Glasgow! En waarom
vraagt ge dat?

— Ge zijt toch wel jufvrouw Maclan?

— Ja zeker...

— Die hier met een broer verblijft...

— Juist! Maar waartoe dient dit verhoor?

Anna ergerde zich. Andere passagiers zagen
vreemd op. Het was toch geen gewoonte, de rei-
zigers dergelijke vragen te stellen.

— Jufvrouw, het spijt me, maar ik mag u
niet meenemen, hernam de kapitein.

— En waarom niet? Ik betaal eerlijk mijn
overtocht! riep Anna verontwaardigd uit.

— Gij moet voorloopig op het eiland blijven...

— Van wie?

— Van de politie...

— Houdt ge me nu voor den gek? kreet Anna. Waarom zou de politie mij verbieden naar mijn ouders te Glasgow te gaan?

— Ik heb bevelen gekregen en moet die opvolgen. Ga dus terug aan den wal!

Anna begreep er niets van. Zulk een behandeling had ze nooit kunnen verwachten.

— Ik mag dan toch zeker wel weten waarom ik hier moet blijven! hernam ze boos. Ge doet, of ik een misdadigster ben.

— Jufvrouw, ik heb u niets anders mee te deelen dan dat het mij verboden is, u mee te nemen, zei de kapitein. Verlaat dus de boot.

— Ik zal me zelve bij de politie beklagen. Ik word hier schandelijk beledigd! bromde Anna.

Ze begreep echter, dat ze terug moest over de loopplank. Ze kon zich toch niet door een paar matrozen aan wal laten sleuren!

Beschaamd, omdat de passagiers haar voor een verdachte bekeken, ging ze op de kade. Ze merkte, dat eenige visschers, die daar naar het vertrek der boot keken, over haar fluisterden.

Wat moesten de menschen dan toch van haar hebben?

Ze besloot dadelijk naar het politiebureau te gaan. Dit was niet ver af.

Een overste zag haar naderen. Hij legde zijn pen neer en riep dadelijk: « Binnen », toen het meisje aanklopte.

— Mijnheer, ik ben Anna Maclan, zei ze.

— Ja, dat weet ik, antwoordde de man op vreemden toon. We kennen u hier al goed.

— Ik wilde zooeven de boot nemen naar den vasten wal, want ik moet eens heen en weer naar mijn ouders te Glasgow. De kapitein zei echter, dat de politie hem verboden had mij mee te nemen.

— Dat is waar...

— Dus ik mag het eiland niet verlaten?

— Voorloopig niet! Doe dat valies eens open!

— Houdt ge me dan voor een dievegge? Meent ge, dat ik gestolen waar vervoer?

— Ik wil eens in dat valies kijken, hernam de overste barsch.

— O, mij goed...

Het valies hield een paar kleeven in.

— Maar wat hebt ge dan toch tegen mij? vroeg Anna.

— Er is een onderzoek gaande... En zoolang dit niet geëindigd is, blijft gij op het eiland.

— Van wat verdenkt ge mij dan?

— Wel, ik zal nu meer zeggen. We hadden gehoopt u te verrassen, maar dit zal nu wel onmogelijk zijn, want door het gebeurde aan de boot, zijt ge voortaan op uw hoede!

— Ik begrijp u niet...

De overste haalde een portret uit zijn lesenaar.

— Dat is toch wel uw beeld, he? vroeg hij. Anna bekeek de foto.

— Neen, ik ben het niet, zei ze.

— Wat?

— Dit meisje lijkt veel op mij... Maar er is toch verschil...

— Ik zie het niet...

— Mijn haar is anders opgemaakt... mijn oogen liggen niet zoo diep... mijn mond is wat kleiner...

— O, een portret kan gebreken hebben...

— En zoo als dat meisje ben ik nooit gekleed geweest...

— Men kan van kleeding veranderen, hernam de overste.

— En waarvan word ik dan beschuldigd?

— Van smokkelarij!

— Maar dat is al te gek! riep Anna uit.

— Ge zijt van goede familie... ik weet het... ge hebt rijke ouders... maar misschien krijgt ge niet genoeg geld van hen...

— Zoo veel ik noodig heb.

Plots dacht Anna aan wat Jim haar verteld had over kommiezen, die in den nacht bij het huis kwamen. En haar broer beschuldigde haar ook van smokkelen...

— Maar er moet een erge vergissing zijn, sprak ze.

De overste wees weer naar het portret.

— We weten, dat dit meisje een sluwe smokkelaarster is, hernam hij. En we houden dat portret voor het uwe. Toen het ons van een ander eiland in een naamlozen brief toegezonden werd, zeker van een smokkelaar, die den boel wil verraden, zeiden we allen: « Dat is jufvrouw Maclan ». We weten ook, dat ge veel met uw broer langs de kust dwaalt, goed of slecht weer!

— Omdat mijn broer wandelen moet voor zijn gezondheid...

— Kom eens mee!

De overste riep uit een ander huis een kommies en fluisterde even met hem. Samen begeleiden ze Anna naar haar woning. Maud schrok toen ze de jufvrouw in dat gezelschap zag, en Jim nog meer.

— Anna is gevangen... o, ik had het wel gevreesd! dacht de knaap.

— We moeten hier eens een huiszoeking doen, zei de overste.

— Verbeeld u, Maud, men zegt dat ik smokkel!

— Wat is dat nu voor zothed! riep de dienstbode uit.

— Zwijgen! gebod de politiemans.

In het schuurtje vonden hij en de kommies, achter een hoop steenkool, leege flesschen.

— Hier is sterke drank in geweest... en dat wordt veel gesmokkeld, zei de overste.

— Ik weet niet, hoe die flesschen hier komen, beweerde Maud.

— O, Anna, beken het liever! zei Jim schreiend.

— Wat...

— Dat ge een paar keeren gesmokkeld hebt! Het was zeker voor een avontuurtje...

— Ha, nu hooren we de waarheid! riep de overste uit.

Jim vertelde nu, dat hij Anna in een bootje gezien had en ook, hoe ze 's nachts eens het huis verliet.

— Maar wat scheelt er u? kreet Anna verbaasd.

— Jufvrouw, vertel ons alles! drong de overste aan.

— Ik heb nooit gesmokkeld!

— Uw broer is eerlijker dan gij!

— Jim vergist zich... Hij heeft een ander meisje voor mij aangezien...

— Maar dat meisje kan toch niet in den nacht uw huis verlaten?

— Ik ben nooit uit geweest in den nacht... Jim moet dat gedroomd hebben.

— Och, het is al te gek! zei Maud nijdig. Jufvrouw Maclan smokkelen... Wie heeft er zoo iets uitgestrooid! Ge kunt even goed beweren, dat ik een prinses van Schotland ben!

— En die flesschen? vroeg de kommies.

— Denkt gij, dat wij ze leeg gedronken hebben? spotte de dienstbode. Hoe ze in het schuurtje geraakt zijn, weet ik niet!

— En ik evenmin! betuigde Anna.

Ze vond het erg, dat Jim haar beschuldigde.

— Ik moet u opsluiten, tot ge de waarheid bekent, sprak de politieoverste tot Anna.

— Maar dat is schandelijk! Ik heb niets misdaan...

Ze moest echter den overste vergezellen. Weenend ging ze mee. Aan het politiebureau was een oloop. Daar stonden twee andere kommiezen met een gevangen meisje. Veel nieuwsgierigen keken toe.

— We hebben de smokkelaarster van het portret, zei een der ambtenaren. We troffen haar in

een hol tusschen de rotsen. Ze heet Lina Bant en niet Anna Maclan.

De overste luisterde verbaasd toe. Hij keek van Lina naar Anna. Die twee geleken sprekend op elkaar.

En Lina droeg een donkeren mantel en had een hoed op het hoofd.

Ze bleek niet beschaamd.

— Ik zal nu maar alles vertellen, het spel is toch mis! riep ze uit.

Ze werd in het kantoor gebracht. Anna volgde.

— Ik woon op het eiland Rona, zei Lina. Ik moet smokkelen van mijn vader. Een visscher wilde gaarne met me trouwen, maar ik kan dien kerel niet zien. Hij is nu kwaad op mij. Hij bezat een portret van me, en ik wist, dat hij dit naar de overheid had gezonden met een brief, waarin hij mij van smokkelarij beschuldigde, zonder me echter te noemen. Mijn vader is een slimmerik en hij vond uit, dat de overheid het portret hield voor dat van een juffer die op dit eiland verbleef, en dat de kommiezen op haar loerden. Hij wilde nu de verdenking op die juffer gooien. En we zijn op een nacht aan haar huis geweest en hebben een hoop leege flesschen in het schuurtje verborgen. We meenden, dat de kommiezen bij die jufvrouw Maclan wel eens huiszoeking zouden doen. Als ze die flesschen

vonden, was de juffer de smokkelaarster en kon ik weer ongestoord voort doen.

— Hoe valsch, zei Anna, zeer verontwaardigd. En gij zoudt mij in de gevangenis laten stoppen voor uw schuld!

— Ik moest doen, wat vader gebod, hernam Lina.

De overste erkende tot Anna, dat hij zich erg vergist had. Toen hij aan de kommiezen het ontvangen portret toonde, zeiden allen:

— Dat is een juffer, die hier veel rond loopt.

— De gelijkenis was ook treffend.

— Maar had me dadelijk ondervraagd! sprak Anna. Er waren hier wel menschen, die het wisten, dat ik verdacht werd. Nu begrijp ik, waarom velen zoo raar naar me keken. En kommiezen bewaakten 's nachts ons huis!

— Ha, natuurlijk, toen wij u verdachten, meenden we u te kunnen verrassen...

Anna ging heen. Ze vond de politieoverste van het eiland een dommen kinkel.

Maud en Jim waren blijde, toen ze haar zagen en nog meer, toen ze alles hoorden.

— O, dan heb ik twee maal die Lina gezien, zei Jim. En ik hield haar voor u...

— En gij achtet mij tot zulke gemeenheid in staat, hernam Anna boos. En dan zwijgen, in plaats van me alles eerlijk mee te deelen! Dien nacht dacht ik, dat ge benauwd gedroomd hadt.

Waarom niet oprecht alles verteld!

— Ik durfde niet, maar ik heb er zoo'r spijt van.

Anna bleef toch een tijdje kwaad, maar 's avonds vroeg Jim haar vergiffenis, en dan kuste ze hem weer hartelijk.

Lina zat in de gevangenis. Men hield ook haar vader aan, een kerel, die veel dronk... Lina was zeer slecht opgevoed. Ze had een ruwe moeder.

De rechters, die haar geval behandelden, besloten haar een paar jaar naar een gesticht te zenden, waar ze betere dingen zou leeren dan smokkelen.

Anna had haar reis naar Glasgow kunnen doen. Ze vertelde thuis haar avontuur. Vader gaf een brief mee voor Jim en vermaande zijn zoon om altijd oprecht te zijn en nooit geheimzinnig te doen.

Anna en Jim bleven nog tot December op het eiland. De knaap was toen veel sterker geworden.

De vriendinnen van Anna noemden haar wel eens schertsend: « Lina, de smokkelaarster ».

E I N D E.